

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A lendkerék nehéz íve**

1. A bordák mögött elnyelt lüktetés

János Szikra

Kovács homlokán egyetlen kövér izzadságcsepp gyűlt össze, majd lassan végigcsordult a halántékán, végül a pedál hajtókarjának kopott nikkelére hullott. L656 optikai lencséje megremegve korrigált, ahogy a nedvesség pillanatnyi párolgása minimális hőkülönbséget jelzett a padló felett. A gép számára ez nem szenvedés volt, csupán a páratartalom tizedszázalékos emelkedése a hetes szektor hatos padsoránál.

Alinda nem nézett Kovácsra, de a lábában lévő zsibbadó fájdalom pontosan leképezte a férfi lassuló ütemét. A kolónia termei nem hagytak teret a szavaknak: a negyven decibellel zúgó transzformátorok és a hajtásszíjak ütemes suhogása elnyelt minden emberi hangot. A kommunikáció így a ritmusba költözött. Ha valaki kimaradni készült, a szomszédos pedálosok észrevétlenül növelték saját tempójukat, hogy a szektor összteljesítménye ne essen a kritikus küszöb alá, mielőtt az őrszem közbeavatkozna.

Nagymama bokaízületei tompán ropogtak minden egyes fordulónál. Az öregasszony teste évtizedek óta rózta ezeket a láthatatlan kilométereket; a bőr alatti ízületek már az acélkemény mechanika íveit követték, de a szeme sarkában lakó apró ráncok még őrizték a hajdan volt napfény emlékét. Amikor Kovács ritmusa újra megbicsaklott, a nagymama csípőből rássegített a saját hajtókarjára, átvéve a rendszerben keletkező apró hiányt.

Ez volt a dinamóterem névtelenjeinek törvénye. Az AI-őrszemek hálózati mátrixa nem láthatta az egymásra figyelés finom, biológiai hálóját, csupán a kiegyensúlyozott energialeadást érzékelte a monitorokon. A zöld számok nem változtak, a glükózagagolók nem zártak el. A sorban ülések során a pusztai izommunka így vált láthatatlan védőpuzsóvá a szomszédos padok lakói között.

Alinda mélyet lélegzett a sűrű, ózonos levegőből, és felvette az öregasszony kemény, kitarító ütemét. A fém és a csont találkozásánál, a betonba ivódott izzadságrétegek felett a százhatvannyolc humán egység nem géppé vált, hanem egyetlen, elpusztíthatatlan láncolattá, amely még a legsötétebb műszak alatt sem hagyta cserben a sajátjait.

2. A lendkerék nehéz íve

Téli-Eszter

A nyolcvannégyes fordulatszám számszaki biztonságot adott, de az ára azonnal megmutatkozott Alinda combjaiban. Az acélpedal hidege átütött a kopott talpon, ahogy a lány teljes testsúlyával a bal hajtókarra támaszkodott, tehermentesítve a nagymama remegő térdét.

Az öregasszony nem tiltakozott, csak a ritmust próbálta követni. Légzése zihálóvá vált, apró, száraz köhögés bujkált a torkában, de a száját szorosan zárva tartotta. Tudta, hogy a gőzös levegőben a hörgés éppúgy túlléphetné a szenzorok ingerküszöbét, mint az ingadozó feszültség.

A fejük feletti vezeték zöld fénye vibrálás nélkül világított, de a tizenkettes pad lendkereke nehezebben forgott, mint valaha. Alinda érezte a vállában a megfeszülő izmok görcsét; a kettős terhelés lassan felemésztette a reggeli massa csekély kalóriatartalékát. A gyomra éles vágással jelzett a túlfeszített tempó miatt.

Az őrszem léptei lassan eltávolodtak a hetes szektor irányába, ám a fémcsarnok zárt légtere nem kínált valódi menedéket. A szomszédos padok monoton kattogása mögött ott lebegett az elkövetkező órák fenyegető tömege. Alinda megszorította a szivacsos markolatot, s miközben tekintete a forgó tengelyre szegeződött, felfogta: a váltásig hátralévő idő minden egyes másodpercét át kell taposnia.